

bliver udskreget, fordi han vil bevæbne Politiet med Revolvere. Vi havde alle — det være sig med Rette eller Urette — en Følelse af, at den tidligere Regering ikke vilde have, at Politiet maatte udstyres med Revolvere. Det var, for at blive ved Billedet fra før, den offentlige Instruks til Politiet: ikke at forsyne sig med Revolvere. Men uden at det blev offentliggjort, fik Politichefen Ret til at lade Statspolitiet bære Revolvere — og naar de kunde gøre det, kunde selvfølgelig ogsaa andre gøre det —, og den Bemyndigelse, som han fik, var videregaaende end den, som jeg offentlig har givet. Det var altsaa, for stadig at blive i Billedet, den hemmelige Instruks. I dette Tilfælde opstod den samme Følelse af Usikkerhed og Utryghed som i det første: Skulde Politiet følge den offentlige Instruks: ikke at forsyne sig med Revolvere, eller skulde man rette sig efter den hemmelige Instruks: at man havde Ret til at gøre det? Det var ogsaa en almindelig Følelse hos Politiet, at man helst intet skulde foretage sig, saa risikerede man intet; hvis man derimod foretog et eller andet, risikerede man let at brænde Fingrene. Denne Følelse af Usikkerhed og Utryghed bortfaldt som ved et Trylleslag, da det nye Ministeriums Chef højt og tydeligt udtalte, at alle arbejdsvillige vilde blive beskyttet og kunde blive beskyttet, thi nu vidste Embedsmændene, hvad de havde at rette sig efter. De havde ikke mere to Muligheder at vælge imellem: en offentlig og en hemmelig Instruks, vi kunde altsaa ikke desavouere Embedsmændene ved at henvise dem til den ene naar de havde fulgt den anden. For at tage et Eksempel: Jeg vilde utvivlsomt blive mødt med Latter, hvis jeg begyndte at desavouere Politiet, naar det optraadte lidt kraftigt i Nyhavn. En saadan Optræden kan jeg ikke desavouere, thi man ved, at jeg offentlig har udtalt mig for den. Jeg vilde ligeledes blive mødt med Latter, hvis Politiet under farlige Situationer ikke var bevæbnet med Revolver, fordi man ved, at jeg klart og tydeligt har sagt, at det maa bære Revolver. Jeg kan ikke desavouere det, da jeg er bundet derved, at den store Offentlighed ved, hvorledes Forholdet er.

Jeg kan forstaa, at naar ærede Medlemmer hører mig, tænker de maaske ved sig selv: Det er fuldstændig forkert, hvad der der siges; Embedsmændene kunde ogsaa føle sig trygge under den tidligere Regering, de havde jo det hemmelige Cirkulære fra Chefen for det sidste Hold af Mænd i Lommen; og selv om de som loyale og korrekte Embedsmænd ikke kunde komme

frem med dette Cirkulære, er det klart, at denne Mand ikke kunde og ikke turde desavouere dem eller vilde finde sig i, at andre Ministre eller Regeringsorganer desavouerede de Embedsmænd, der kun var optraadt efter Ordre. Dertil maa jeg sige, at ærede Medlemmer, der tror dette, maa revidere deres Anskuelse. Endog i et Tilfælde, hvor Embedsmændene havde positiv Ordre fra Chefen for det sidste Hold af Mænd, en Ordre, der selvfølgelig ikke var almindelig bekendt og altsaa til en vis Grad fortrolig, og hvor de rettede sig paa en Prik efter den Ordre, de havde faaet, blev de desavoueret offentlig, ikke alene i ledende Artikler i Regeringsorganet, men ogsaa af et Medlem af Regeringen selv. Det blev offentlig sagt, at disse Embedsmænd havde optraadt saaledes og saaledes, men det var et stort Spørgsmaal, om det var lovmedholdeligt. Det blev offentlig sagt, at nu skulde Spørgsmaalet undersøges af Ministeriet, thi dette her var at gaa for vidt, det maatte være Fanatikere, der stod bagved Politimestrene, naar de optraadte, som det her var sket. Jeg tror, man vil kunne forstaa, med hvilke Følelser de Embedsmænd, der havde rettet sig efter den positive Ordre, de havde faaet, maatte se sig desavouerede bagefter, og med hvilke Følelser hele den Række Embedsmænd, der havde faaet den samme Ordre, maatte se disse deres Kolleger desavouerede, ikke blot af Regeringsorganet, men af Medlemmer indenfor Regeringen. Det ærede Medlem Hr. Rode, der har saa travlt med at spørge den nuværende Regering og bebrejde os, at vi ikke hurtigt nok kommer op af den Grøft, hvori den tidligere Regering har kørt os, vil formentlig tillade mig at rette et Par Spørgsmaal til sig. For det første dette: Billiger det ærede Medlem en saadan Optræden af Ministeriet, at den giver positive Ordre til Embedsmændene og derpaa, naar disse desavoueres af Regeringsorganet eller endog af Medlemmer af Regeringen, ikke tager dem i Forsvar, men oven i Købet bebrejder dem det, de har gjort i de kritiske Augustdage i Henhold til den positive Ordre (*Zahle*: Hvad sigter De til?). Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem senere faar Ordet. (*Zahle*: Vil De ikke sige, hvad De sigter til?). Og for det andet, forsaavidt det ærede Medlem billiger en saadan Optræden, mener det ærede Medlem da ikke, at det maa medføre Utryghed og Usikkerhed og virke demoraliserende paa Forholdet mellem overordnede og underordnede? Hvis det ærede Medlem besvarer det Spørgsmaal paa samme Maade, som jeg vilde besvare det, eller maaske, fordi han ikke finder det opportunt-